

glow

ความสุข ความทรงจำ ณ ร้านชำบกกิล

복길 잡화점

เราจะช่วยกันปิดฝุ่นความทรงจำ
และย้อนเวลาที่สวยงามคืนมา

อีมินฮยอก เบียน
พัชรางส์ แพล

NAYE ภาพ

ความสุข ความทรงจำ ณ ร้านชำบกกิล

복
길
잡
화
점

อีมีนฮยอก เขียน
พัชรางส์ แปล

คำนำสำนักพิมพ์

อีมินฮยอก ผู้เขียนได้เล่าไว้ในจากใจนักเขียนว่าก่อนที่ **ความสุข ความทรงจำ ณ ร้านข้าวบกิล** จะได้ตีพิมพ์เป็นหนังสือ เรื่องราวของ ครอบครัวบกิลถูกเล่าเป็นบทละครตลกมาก่อน และเมื่อมันได้รับการตีพิมพ์แล้ว เขาก็อยากให้ผู้อ่านมองว่ามันเป็นนิยายโรแมนติกคอมมิดีมากกว่าแนวตลามาครอบครัว และหลังจากทางสำนักพิมพ์ glow อ่านต้นฉบับจนจบก็เห็นด้วยว่าสิ่งที่เกิดขึ้นภายในระยะเวลาไม่กี่วันในเรื่องนี้มีทั้งความโรแมนติกและความคอมมิดีสุดแทรกอยู่จริง...นี่คือเรื่องราวของชายผู้พยายามฟื้นคืนความทรงจำของคนรัก และการร่วมมือกันของคนในครอบครัวที่ทั้งปั่นป่วน ชวนหัว และยังแฝงไว้ด้วยความหวังของชีวิต

เรื่องราวทั้งหมดเริ่มต้นขึ้นเมื่อ **'คิมคยองซอก'** กลับบ้านมาพร้อมกับอารมณ์คุกรุ่นที่เกิดจากลูกชายผู้ไม่เอาไหน จากนั้นก็พบว่าภรรยาของเขาใส่ริโมตลงในหม้อซูปเต้าเจี้ยว ทั้งยังมีอาการหลงๆ ลืมๆ ที่ดูแล้วน่าเป็นห่วงจนคยองซอกต้องเรียกคนทั้งครอบครัวให้มาหารือกัน โดยเป้าหมายหลักคือการนำเอาความทรงจำที่หายไปกลับคืนมาด้วยการเปิดร้านข้าวบกิลที่ปิดตัวไปแล้วขึ้นใหม่อีกครั้ง ทว่า **'คิมบกิล'** ผู้เป็นลูกชายกลับไม่สามารถยอมรับสิ่งที่เกิดขึ้นได้และไม่เห็นด้วยกับสิ่งที่พ่อของเขาจะทำด้วยเหตุผลบางประการ...

ความขัดแย้งของคนในครอบครัว แนวคิดการใช้ชีวิตที่ไม่ตรงกัน และภารกิจกู้คืนความทรงจำบัพเรงด่วนได้กลายมาเป็นจุดเริ่มต้นของการเยียวยาบาดแผลในใจของเหล่าตัวละคร แม้ว่าสิ่งที่พวกเขาต้องเผชิญจะเป็นเรื่องน่าเศร้า แต่การเล่าเรื่องของนักเขียนกลับทำให้เรามองเห็นถึงความหวัง ความพยายาม และการต่อสู้เพื่อดำเนินชีวิตต่อไป และดังเช่นที่นักเขียนหวังว่าเราทุกคนจะสามารถทำให้ชีวิตของตัวเองเป็นแนวโรแมนติกคอมมิดี้แทนที่จะเป็นเรื่องราวแนวดราม่าสำนักพิมพ์ glow เองก็หวังว่าการพาครอบครัวบกกลับมาพบกับนักอ่านในครั้งนี้จะช่วยเติมสีสันให้กับชีวิตของทุกคนเช่นกันค่ะ

glow

8 สิงหาคม 1970

เรื่องราวของคยองซอก

'ทำอย่างนั้นได้จริงๆ เหนอครับ'

'บอกก็ครั้งที่หนึ่งแล้ว เจ้านี่! ทำแบบนี้แค่เดียวเลย! บัง'

หากเป็นวันทำการ ตลาดนัดชุมชนแห่งนี้จะคลาคล่ำไปด้วยผู้คนหลายพันเสียงอีกทีก็ดังไปทั่ว ไม่ว่าจะเป็นเสียงถกเถียงกันระหว่างพ่อค้าแม่ค้ากับลูกค้าที่ต่อรองราคา เสียงร้องของสัตว์ที่ถูกนำมาขาย แม้กระทั่งเสียงร้องไห้อย่างเศร้าสลดของเด็กละแวกที่หลงทาง ในตลาดซึ่งเหมือนสตูดิโอเดือดๆ ไปด้วยเสียงเอะอะแห่งนี้ ผู้คนที่มาเป็นครั้งแรกมักถอดใจหันหลังกลับไปยังทางที่เดินเข้ามา แต่มีชายคนหนึ่งนามว่าคยองซอก ผู้มีบุคลิกสุขุมอันเป็นเอกลักษณ์ เขาสวมชุดฝึกทหาร กำลังมุ่งความสนใจทั้งหมดไปที่นิ้วชี้ด้านๆ ของคนขับรถแท็กซี่โดยไม่ทันรู้ตัวด้วยซ้ำว่ากันของตัวเองเปี่ยมโคลนบนพื้น

'ไม่ว่าจะเป็นเคล็ดลับแบบไหน หัวใจสำคัญคือการยอมเสียง ต้องทำให้อีกฝ่ายตายใจถึงจะได้สิ่งที่ต้องการ นี่คือการโรมานติกของโซลไม่ใช่หรอ'

คนขับรถแท็กซี่เอนตัวฟังกำแพงสี่เหลี่ยมผืนผ้าหน้ากับชายหนุ่มในชุดฝึกทหาร เขาสังเกตปฏิกิริยาของคยองซอกพร้อมยิ้มเจ้าเล่ห์ก่อนจะ

ถ่มน้ำลายใส่ร่องเท้าในมือ 'ดูย!' แล้วโชว์การเคลื่อนไหวอันน่าทึ่งของมือ ด้วยการถูไปทางซ้ายทางขวา ขึ้นบนลงล่าง แล้วพูดต่ออีกครั้ง 'ตั้งใจดูให้ดีนะ อย่าทำให้หน้าร่องเท้าเป็นรอย'

ขาของคยองซอกซาจากการนั่งยอง เขาถ่มน้ำลายใส่หน้าร่องเท้าสามครั้งและเอาแต่จ้องมองนิ้วชี้ตามคำสั่งของคนขับรถองเท้า ทันทีที่เงาแวววาวปรากฏขึ้น หนังสือที่เคยขีดจางก็เริ่มวิบวับราวกับแก้ว ปากของคยองซอกรวมถึงผู้พบเห็นถึงกับอูทานออกมา ในเวลาเดียวกันคนขับรถองเท้าก็ยกปลายนิ้วชี้ขึ้นราวกับงูพิษชูคอแล้วจุ่มไปที่หน้าผากของคยองซอก!

พอโดนยาขับรถองเท้าป้ายเข้าที่กลางหน้าผาก คยองซอกก็ถึงกับอึ้งด้วยนึกสงสัยว่านี่เป็นอุบายอะไรหรือเปล่า จึงเปรยถามออกมา 'อยู่ๆทำอะไรครับเนี่ย!'

คนขับรถองเท้ากลับพยักหน้าอย่างพึงพอใจราวกับทำงานของตัวเองเสร็จจุลวงแล้ว จากนั้นก็ถ่มน้ำแสร้งเส่มเข้าไปหนึ่งอีก 'ถึงฉันจะเตือนไปแบบนั้น แต่ก็ไม่มีวิธีอื่นที่ดีกว่าใช้ไหมล่ะ โดยพื้นฐานแล้วการจูโจมและการแผลงไพลเป็นของคู่กันสำหรับชายหญิง มันแยกจากกันไม่ได้และไม่อาจหยุดยั้งได้ ไม่ว่าจะพยายามหยุดมันแค่ไหนก็ตาม'

คยองซอกตะตะยาขับรถองเท้าบนหน้าผากพลางครุ่นคิดว่าความรักกับการแผลงไพลมันเกี่ยวข้องกันอย่างไร สีหน้าของเขากำลังบอกว่าไม่เข้าใจคำพูดนั้น

'นายอาจไม่รู้ แต่เมื่อยี่สิบปีก่อน ในช่วงโศกนาฏกรรมของสงครามเกาหลีที่เป็นการต่อสู้ของชนชาติเดียวกันนะ มีเด็กนับล้านคนเกิดมาบนแผ่นดินนี้ นับล้านชีวิตนะ มันหมายความว่ายังไงนะเธอ! แม้จะอยู่ในช่วงอพยพลี้ภัยและต้องหลบกระสุนหลบปาลายมีดของกองทัพหุ่นเชิดชายหญิงก็ยังมีความรักยังไงล่ะ ตอนนี้นายอายุยี่สิบ ก็หมายความว่า

นายคือทหารจากสงคราม 625* หลักฐานที่ยังมีลมหายใจ! ยังไงก็เถอะ
วิธีนี้เปรียบเหมือนตราประทับ** แคนายประทับตราใส่ยอนฮวาเหมือนที่
นายโดนประทับตราที่หน้าผาก เท่านั้นที่จบแล้ว! เอาละ พันวอนตามที่
ตกลงกันได้ไว้!

หลังจากร้ายสุนทรพจน์ยาวเหยียดให้ศิษย์ที่เพิ่งฝึกจบและกำลังจะ
ลงจากภูเขาฟังแล้ว คนชั่วคราวเท่ากับประธานมืออย่างสุภาพเพื่อขอเงิน
ค่าสอน คยองซอกปวดหัวกับความหน้าไม่อายเช่นนั้น พันวอนก็เท่ากับ
จางจัมยอน*** สิบสาม เป็นจำนวนเงินที่หาได้จากการเปิดแผงขายของ
เป็นเวลาสามวัน ช่างน่าทึ่งที่วิธีแค่นี้กลับกลายเป็นเคล็ดลับชั้นเยี่ยม
ของการขอแต่งงาน! เมื่อเห็นคยองซอกเกาหัวอย่างสับสน คนชั่วคราวเท่า
ก็ทำท่าทางอวดดีราวกับคิดเอาไว้แล้วว่าจะต้องเป็นแบบนี้

'โอ้หนู นี่เป็นเคล็ดลับที่จะทำให้ได้เมียเสียวนะ พันวอนถือว่า
ถูกแสนถูก ทำเป็นงกไปได้'

'งกอะไรกันครับ! ตอนนี้ผมไม่มีเงินพันวอนต่างหากละ!'

หากให้พูดตามตรงแล้วละก็ ในตลาดแห่งนี้ไม่มีใครไล่ตามหลัง
คิมคยองซอกทัน หลังจากเขาแอบดูๆ คลำๆ ความภาคภูมิใจในตัวเอง
แล้ว คยองซอกก็วิ่งเข้าไปในกระเป๋ากางเกง หยิบธนบัตรสิบวอนออกมา
ทั้งหมดยัดใส่มือคนชั่วคราวเท่า

'ส่วนที่เหลือจะเอามาให้ทีหลังแน่นอนครับ! คุณรู้ดีที่ว่าผมเป็น
คนที่พูดคำไหนคำนั้น!'

คยองซอกพูดอย่างหัวเสียพร้อมจ้องมองอีกฝ่ายด้วยแววตาที่

* สงคราม 625 คือสงครามบนคาบสมุทรเกาหลี ปะทุขึ้นในเช้าตรู่ของวันที่ 25 มิถุนายน ค.ศ. 1950
เมื่อกองทหารคอมมิวนิสต์เกาหลีเหนือบุกโจมตีเกาหลีใต้โดยข้ามเส้นขนานที่ 38 ซึ่งเป็นเส้นแบ่งเขต
ทางทหารระหว่างเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้

** ตราประทับ คือสิ่งที่ใช้ในการแสดงยืนยันตัวตนของบุคคลหรือองค์กร โดยจะแกะสลักชื่อของบุคคล
หรือหน่วยงานนั้นๆ ลงบนวัสดุ เช่น ไม้ แก้วผลึก

*** จางจัมยอน คือปะหะมีคฤกษอสเต้าเจี้ยวตัวดำหมัก มีเนื้อสัตว์และผักเป็นส่วนประกอบ

ฉายแววรับประกัน มุมปากคนชัดรองเท้ายกขึ้นอย่างสบายใจด้วย เพราะนึกถึงตัวเองในวัยหนุ่มที่หลักแหลม

'เอาตามนี้แล้วกัน ส่วนที่เหลือฉันไม่เอาหรอก ขอแค่รอดชีวิตกลับมา ก็พอ'

พอเห็นน้ำตารื้นอยู่ที่ขอบตาของคนชัดรองเท้า คยองซอกก็ตะข夏侯ของอีกฝ่ายเพื่อบรรเทาความประหม่า แม้ว่ามันจะเป็น夏侯ที่ทำงานไม้อย่างง่ายๆ แต่คยองซอกก็เคารพหาไม้งานนี้เสมอเพราะรู้ว่ามันเป็น夏侯ล้ำค่าที่แลกมาด้วยหลายร้อยชีวิตเมื่อครั้งคนชัดรองเท้าเป็นทหาร

'ผมแข็งแรงดี...ไม่ตายง่ายๆ หรอกครับ ผมจะตายโดยที่ยอนฮวาไว้ข้างหลังไม่ได้'

'เอาเถอะ...ไปขอเมียมาให้ได้ละ เข้าใจไหม'

คยองซอกทำวันทยหัตถ์แทนการตอบก่อนจะห้อยแฉ่งไม้ไว้ที่คอ แล้ววิ่งเข้าไปในฝูงชน

'แฉ่งนี้มีทุกอย่างตั้งแต่อาหารกระป๋องจากอเมริกาไปจนถึงเครื่องสำอางคุณภาพสูงที่มีเพียงราชินีแห่งอังกฤษเท่านั้นที่ใช้!'

วันนี้ก็เช่นกัน ชายหนุ่มวัยยี่สิบคนนี้ตระเวนไปทั่วตลาดพร้อมตะโกนเสียงดัง ตอนเด็กเขาเคยลงแข่งขันมวยปล้ำแล้วได้ลูกวัวเป็นของรางวัล อาจเป็นเพราะโตมาโดยได้ยินคำว่า 'การค้าขาย' มาตั้งแต่สมัยที่ยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่า 'การค้าขาย' หมายถึงอะไร เขาจึงสนใจในเรื่องการค้าขายเป็นอย่างมาก

เขาค้าขายตั้งแต่อายุสิบห้าโดยเริ่มจากการขายลูกวัวที่ได้มาด้วยผละกำลังของตัวเอง ตอนก้าวเท้าเข้าสู่ตลาดครั้งแรก เขาก็แสดงทักษะความสามารถในการทำงานจิปาตะทุกอย่างโดยไม่ย่อท้อต่อการวางก้ามของบรรดาพ่อค้าแม่ขายที่อยู่มาก่อน เหนือสิ่งอื่นใดสิ่งที่ทำให้เขาได้รับ

การยอมรับจากพ่อค้าแม่ค้าก็คือทักษะในการค้าขายที่ไม่ธรรมดา เขาทำความเข้าใจฤดูกาล สภาพอากาศ และสถานการณ์ทั้งใหญ่เล็กในหมู่บ้าน แล้วตนเฉพาะสิ่งของที่จำเป็นเท่านั้น เวลาเขาเดินมาผู้คนก็จะกรูเข้าหาทันที ตลาดที่เขาไปเยือนจึงครึกครื้นเป็นพิเศษ สินค้าถูกบรรจุหีบห่ออย่างดีจากการที่เขาไม่นิสัยสะอาดสะอ้านและพิถีพิถันเปรียบได้กับคนที่ไม่มีเหาขึ้นหัว ผู้คนจึงเชื่อว่าอะไรก็ตามที่เขาขายจะต้องเป็นของที่ถูกคัดสรรมาเป็นอย่างดี

ช่วงหนึ่งเขาเกิดไอเดียแปลกใหม่ที่ไม่เคยมีมาก่อนในสมัยนั้น นั่นคือ 'การแจกเครื่องสำอางทดลองใช้' ผลคือมันได้รับความนิยมอย่างมากในหมู่นักเรียนหญิงมัธยมปลาย จนเขากลายเป็นที่รู้จักกันในนามเจ้าชายชุดฝึกทหาร ซึ่งนั่นก็เป็นเพราะเขาสวมชุดฝึกทหารอยู่ตลอดเวลา เขาผู้เป็นชายชาติวีรบุรุษกับชุดฝึกทหารลายพรางมากกว่าใคร และอาจเป็นเพราะเขารู้ว่าตัวเองดูปลั่งประกายเวลาสวมมัน จึงซื้อชุดฝึกทหารที่มีเครื่องหมายของโรงเรียนมัธยมเอกชนมาทั้งๆ ที่ตัวเองจบแค่ชั้นประถม และสวมมันจนกระทั่งอายุสี่สิบปี

ปกติแล้วเวลานี้คยองซอกจะต้องขายเครื่องสำอางแล้วถูกรายล้อมไปด้วยเด็กสาวมัธยมปลายที่กำลังจะกลับบ้านหลังเลิกเรียน แต่วันนี้เขาเดินสะพายแวงไม้ว่างเปล่าออกมาจากตลาด รีบสาวเท้าเพราะจะสายแล้ว แต่แล้วจู่ๆ เขาก็หยุดเดินยกมือกุมหัวรวากับนึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้

ผู้หญิงแพ้ของขวัญสวยๆ และหรูหรา ต้องเตรียมไปสักชิ้น!

พอใกล้ถึงเวลานัดหมาย คยองซอกก็นึกถึงคำแนะนำของคนชั่วรองเท้าขึ้นมาจนใบหน้าซีดเผือดและมีเหงื่อผุดไหล เดิมที่เขาวางแผนจะให้เครื่องสำอางที่เหลือจากการขาย แต่วันนี้เขาขายหมด แม้กระทั่งเครื่องสำอางทดลองใช้ พอเดินไปร้านรองเท้าด้วยความคิดว่า หรือจะซื้อรองเท้าผ้าใบที่กำลังได้รับความนิยมในช่วงนี้ให้ดี เขาก็พลัน

หงุดหงิดขึ้นมาเพราะไม่รู้ว่ทำของยอนสวขนาดเท่าไร ครั้นไปร้านเสื้อผ้า เขาก็ทำให้พนักงานที่ถามเรื่องขนาดเกิดความสับสนด้วยคำตอบว่า 'ไม่อ้วน แต่ก็ไม่ผอม'

คยองซอกได้แต่หัวเราะรากับคนบ้าที่ตัวเองไม่รู้จะไรเลย จนถึงขนาดสงสัยว่าตัวเองจะชอบยอนสวได้อย่างไรหากไม่รู้ขนาดเท้าหรือขนาดเสื้อผ้าของเธอ ทำไมยอนสวถึงชอบคนที่ทั้งโง่เขลาและไม่ใส่ใจแบบเขากันนะ ช่างน่าเศร้าและน่าเวทนาเสียจริง เขาเดินออกมาที่ถนนหน้าตลาดพร้อมเขหัวตัวเองหนึ่งครั้งเพื่อเรียกสติ ทันใดนั้นสายตาพลันเห็นไอศกรีมหวานเย็นที่แผ่ไอเย็นสีขาวออกมาจากที่ใกล้ๆ ตรงนั้น!

รากับคำบอกว่า 'สิ่งนี้แหละ' จะขายออกมาจากสีหน้าปัดมึนของ คุณหนูคนหนึ่งที่กำลังกินไอศกรีมหวานเย็นอย่างเอร็ดอร่อย!

ใช่แล้ว! สิ่งนี้แหละ...

พอจินตนาการภาพยอนสวแสดงสีหน้าดีใจขณะกินไอศกรีมหวานเย็นคยองซอกก็ตื่นเต้นมาก เขาถือไอศกรีมหวานเย็นหรรหรรคาแพงที่คนทุกเพศทุกวัยต่างชื่นชอบไว้ จากนั้นก็เก็บอาการตื่นเต้นลงไปรากับกำลังปฏิบัติการกิจสำคัญแล้วเดินไปที่ใต้ต้นแคฝรั่ง* ซึ่งอยู่ห่างจากป้ายรถเมล์ประมาณสองร้อยเมตร

'แน่แล้ว! ไอศกรีมล้ำค่านี้คงจะละลายหมดแน่ ละลายแน่ๆ'

ไอศกรีมหวานเย็นในมือกำลังละลายท่ามกลางแสงแดดร้อนแผดเผา แล้ววูบๆ เด็กๆ ในละแวกใกล้เคียงก็มามุงดูไอศกรีมหวานเย็นที่กำลังละลายด้วยสายตาที่ดูเสียตายยิ่งกว่าคยองซอกเสียอีก

'ถ้าไม่กินก็โยนลงพื้นสิ'

'ไปให้พ้นเลยนะ! ก่อนที่จะโดนหมัดสอย'

* ต้นแคฝรั่ง (Gliricidia sepium) เป็นไม้ยืนต้นผลัดใบที่สูงได้ถึง 15 เมตร ลำต้นตรง แตกกิ่งไม่เป็นระเบียบ ใบประกอบแบบขนนก ปลายใบแหลม ออกดอกเป็นช่อกระจจะ มีทั้งสีชมพูและสีขาว

'หนึ่งหมัดแลกกับไอศกรีมหวานเย็นใหม่ละ'

'ไม่ใช่ของสำหรับพวกนาย จะให้พูดอีกกี่ครั้ง!'

'ที่ซื้อบ๊องหรือเปล่าเนี่ย รถเมล์ผ่านไปแล้วสองคันแล้ว! ถูกรอกใจแล้วละ!'

'ไอ้เด็กพวกนี้!'

'ว้ายๆ คิมคยองซอกถูกอิมยอนฮวานอกใจ ถูกรอกใจ~'

แม้การโต้เถียงกับเด็กๆ จะจบลงแล้ว แต่ยังคงไว้แววของยอนฮวานที่เขารอคอย สิ่งเดียวที่ช่วยลดความร้อนของอากาศในฤดูร้อนและความหงุดหงิดของคยองซอกลงได้ก็คือต้นแคฝรั่งที่ให้ร่มเงา เมื่อเห็นว่ารถเมล์คันที่สามเพิ่งผ่านไปโดยไม่มีผู้โดยสาร คยองซอกก็โมโหมากจนอยากจะโยนไอศกรีมหวานเย็นทิ้ง...แต่เขาก็พยายามทำใจเย็นโดยคิดว่าจะเลียไอศกรีมหวานเย็นที่ละลายไหลลงไปตามหลังมือรอ ดูเหมือนเขาไม่อาจจะทิ้งของหวานอันล้ำค่าที่ตัวเองไม่เคยกินสักครั้งได้

เมื่อความหวานสดชื่นเข้าปากแล้วผ่านลิ้น หัวที่ร้อนรากับจะระเบิดก็เย็นลงในทันที และเมื่อกลิ่นโชดาอันเป็นเอกลักษณ์ฟุ้งกระจายผ่านจมูก ดวงตาก็ปิดลงราวกับได้สัมผัสถึงสุดยอดรสชาติ ตอนนี้คยองซอกกำลังเลียและดูดไอศกรีมหวานเย็นที่ไหลอยู่ได้มือของตัวเอง แม้ยอนฮวานในชุดนักเรียนที่เขาตั้งใจรออย่างใจจดใจจ่อจะลงมาจากรถเมล์คันที่สี่แล้ว แต่คยองซอกก็ไม่อาจเงยหน้าขึ้นมาจากไอศกรีมหวานเย็นได้เลย

ยอนฮวานเพิ่งเริ่มสนใจรูปร่างหน้าตาของตัวเองตอนอายุสิบแปดปี เธอตัดผมสั้นทรงใหม่ที่กำลังได้รับความนิยมในช่วงนี้ อีกทั้งยังแต่งหน้าด้วยเครื่องสำอางที่คยองซอกเคยให้เป็นของขวัญ หญิงสาวเดินเข้ามาใกล้ แต่เขากลับเอาแต่เลียมือตัวเองไม่หยุด

'ทำอะไรอยู่คะ เลียมือตัวเองเหมือนลูกหมา...อึ๊บ!'

ทันทีที่ได้ยินเสียงยอนฮวาน คยองซอกก็เอาไอศกรีมหวานเย็นยัดใส่

ปากเธอ

'มาตอนทีไอศกรีมละลายหมดแล้วเนี่ยนะ บอกก็ครั้งแล้วว่าการ
ปล่อยให้ผู้ชายรอมันโหดร้ายมากเลยนะ'

ยอนฮวาตึ่งไอศกรีมหวานเย็นออกมาก็ดอย่างระวังแล้วเหลือบตา
มอง 'อ๊อ! แล้วอยู่ๆ มายัดใส่ปากแบบนี้เนี่ยนะคะ ปากเลอะหมดแล้ว'

'อ๊ะ! อย่าเช็ดนะ เสียตาย! ใช้ลิ้นตัวดเลียเอา!'

คยองซอกนั้งหมื่นๆ อยู่บนขอบม้านั่งไ้ร่วมเงาของต้นแคฝรั่งพลาง
ตึ่งหญ้าหางกระรอกเล่นโดยไม่ไ้ยินคำขอโทษของยอนฮวาที่บอกว่า
มาสายเพราะติดสอบ พอยอนฮวาที่รอคอยมาถึง เขาก็เงินจนวนนี้
บทสนทนาไ้ไม่ออก

'ชื่อมาไ้ฉันหรรคคะ'

แม้จะตอบออกไปห้วนๆ ว่า 'รู้แล้วยังจะถามอีก' แต่มุมปากของ
คยองซอกก็กระตุกเล็กน้อยคล้ายจะยิ้มออกมา 'รสชาติเป็นยังงั'

'หวานคะ'

'แต่สภาพดูไม่ค่อยดีเท่าไร...'

หลังจบการสนทนาที่สั้นและประดักประเดิด คยองซอกก็เอาแต่
ตึ่งหญ้าโดยแอบมองยอนฮวาไปด้วย แล้วจู่ๆ สายตาเขาก็ไปหยุดอยู่ที่
ขาของเธอ ดวงตาปรือๆ ของเขาไ้มองตึ่งแต่ขาขาวเรียวยาวไปยังหลังคอ
ต่อด้วยหน้าผากที่แวววาวไปด้วยเหงื่อ และริมฝีปากอวบอิมที่กำลัง
ละลายคินไอศกรีมหวานเย็น เขาถูกรูปร่างหน้าตาของเธอสะกดไ้จนวน
ไม่อาจละสายตาไ้เลย และทันทีที่สบตากัน...

'อ๊! ใ้ตายสิ' เขาพึมพำก่อนจะลุกขึ้นแล้วตึ่งกางเกง

'น่าขนลุกจริงๆ จ้องอะไรขนาดนั้นคะ'

'จ้องอะไรกัน! ตลกจริงๆ! แล้วเป็นสาวเป็นแล้ว ก็นเสียดังแจ๊บๆ
ไ้ยังงั'

'มันก็ต้องกินแสบๆ ลิดะ! เพราะเป็นไอศกรีมหวานเย็นที่คุณคยองซอกซื้อให้ไง'

โหนกแก้มของคยองซอกยกสูงเหมือนพระอาทิตย์ขึ้นยามเช้า เมื่อได้ยินคำพูดของยอนฮวา การยืนหยัดเพื่อรักษาไอศกรีมหวานเย็นเอาไว้อย่างสุดชีวิตทำให้เขาไม่สามารถควบคุมความภาคภูมิใจของตัวเองเอาไว้ได้

'รู้แล้วก็ดี'

คยองซอกไม่พอใจตัวเองที่พูดออกไปที่ๆ ซึ่งขัดกับความรู้สึกใจจริงเขาอยากพูดกับเธอด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลและอ่อนโยนเหมือนที่เธอพูดกับเขา แต่ไม่รู้ทำไมเขาถึงรู้สึกขัดเคืองที่จะพูดจาอ่อนโยนกับคนอื่นที่ไม่ใช่ 'ลูกค้า' โชคดีที่ยอนฮวาเข้าใจนิสัยนี้และสามารถพูดคุยกับเขาได้อย่างราบรื่น ทั้งสองคนจึงเข้ากันได้ดี แต่ถึงอย่างไรวินัยคยองซอกก็อยากจะพูดจาด้วยถ้อยคำอบอุ่นกับเธอ เขานึกสงสัยว่าตัวเองจะไม่มีมุมอ่อนโยนและอบอุ่นบ้างเลยหรือ

เมื่อหนึ่งปีก่อนระหว่างส่งเสียงดังเอะอะกับลูกค้าที่ต่อราคาด้วยคำพูดห้วนๆ หัวใจของคยองซอกก็เต้นรัวเมื่อได้ยินเสียงยอนฮวาพูดว่า 'ขอครีมนจากอเมริกาหน่อยค่ะ' เป็นเรื่องปกติที่ผู้ชายจะได้รับ การปฏิบัติไม่ค่อยดีนักจากผู้ซื้อ เขาจึงรู้สึกขอบคุณยอนฮวาทั้งน้ำตา เพราะคำพูดของเธอแค่ประโยคเดียวทำให้พ่อค้าแผงเร่กลายเป็นพ่อค้ามืออาชีพไปในทันที แม้จะเป็นช่วงเวลาสั้นๆ ที่เขาแนะนำเครื่องสำอางให้เธออย่างจริงจัง แต่พอได้เห็นยอนฮวาปฏิบัติต่อเขาด้วยท่าทีอ่อนโยนแบบพอดิบพอดีโดยที่ไม่ถ่อมตัวเกินไปและไม่ถือตัวเกินไป เขาก็รับรู้ได้โดยสัญชาตญาณว่านี่คือผู้หญิงที่เขาจะใช้เวลาทั้งชีวิตด้วย เขาอยากเปิดร้านเล็กๆ กับผู้หญิงคนนี้ ดังนั้นวันนี้คิมคยองซอกจึงตัดสินใจจะขออิมยอนฮวาแต่งงาน!

เขามาไกลถึงตรงนี้ได้ด้วยหัวใจที่มั่นคง แต่ตอนนี้กลับพังไม่เป็นท่า หัวใจที่มั่นคงซึ่งเคยมีร่วมกันมาจนถึงตอนนี้มันได้หนีจากไปแล้ว หลงเหลือไว้เพียงวิญญาณที่ขลาด รู้สึกบ๊อบอและสับสนไปหมด

ไม่รู้แล้ว!

หลังจากตัดสินใจแล้วว่า จะลองดู คยองซอกก็นั่งลงข้างๆ ยอนฮวาที่กำลังขีดเขียนอะไรบางอย่างอยู่บนพื้น

'คุณคยองซอก! ตอนนี้กันเรามันติดกันเลยนะคะ!'

'เดี๋ยวก่อน ผมมีอะไรจะพูดนะ'

'พูดตรงโน้นก็ได้นี่คะ ทำไมต้องมานั่งติดกันขนาดนี้ด้วย คนอื่นเห็นเข้าจะว่ายังไงคะ'

'ยอนฮวา ก่อนอื่นนะ ดูนี้อะมสิ'

'นิ้วทำไมเหวอะ'

คยองซอกเกาแก้มด้วยนิ้วโป้งแล้วทำเสียงเหมือนกำลังเปิดขวด จากนั้นก็ยกนิ้วชี้ขึ้นและเริ่มผิวปากราวกับกำลังจะยิงขีปนาวุธ

'นี่คุณกำลังทำอะไรคะ'

'ฮู้! ตั้งใจมองปลายนิ้วผมให้ดี'

ยอนฮวามุ่งความสนใจไปที่ปลายนิ้วของอีกฝ่าย แต่แล้วจู่ๆ ก็รู้สึกเหมือนมีบางอย่างที่มาจากตัวเอง พอก้มลงมองก็เห็นนิ้วชี้ที่ข้างของคยองซอกกำลังแตะอยู่บนหน้าอกที่หนุนอยู่ใต้เสื้อสีขาว

'อู๊ยตาย!'

อาการสั่นของยอนฮวาทำให้คยองซอกลดนิ้วลง แต่ยาซัดตรงเข้าสีดำได้ทั้งรอยประทับไว้ตรงกลางหน้าอกของเธอแล้ว นี่เป็นครั้งแรกที่มีมือผู้ชายมาสัมผัสหน้าอก อีกทั้งยังเป็นการป้ายยาซัดตรงเข้าด้วย ดวงตาของยอนฮวาจึงลุกโชนด้วยความโกรธพร้อมนั้นก็สงสัยว่าคยองซอกบ้าไปแล้วหรือเปล่า

เพียะ!

พอถูกตบหัวก็มีแสงไฟวาบขึ้นในดวงตาของคยองซอก แรงตบนั้นทำให้คยองซอกเห็นจุดสีดำลอยไปทั่ว และทันทีที่เห็นยอนฮวาแผ่รังสีอำมหิตออกมา เขาก็หวาดกลัวขึ้นมาเพราะไม่เคยเห็นสีหน้าโกรธเคืองเช่นนั้นมาก่อน เมื่อมองดวงตาแดงก่ำที่ราวกับจะร้องไห้นั้น คยองซอกก็รู้สึกราวกับว่าการขอแต่งงานได้จบลงไปแล้วจริงๆ ที่ยังไม่ทันได้ลงมือเสียด้วยซ้ำ

หลังยอนฮวามองคยองซอกด้วยสายตาดูถูกอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะลุกขึ้นยืนแล้วมุ่งหน้าไปที่ป้ายรถเมล์ คยองซอกก็รีบเข้าไปคุกเข่าขวางโดยสัญชาตญาณ

'ผมผิดไปแล้ว!'

'หลบไปค่ะ'

'หยุดก่อน! ฟังผมพูดก่อนแล้วค่อยไป'

'ฉันไม่ยอมฟังอะไรทั้งนั้นค่ะ'

'ต้องฟัง! ผมต้องพูดวันนี้'

ยอนฮวาสะบัดข้อมือที่ถูกจับเอาไว้แล้ววิ่งหนีไปที่ป้ายรถเมล์ แม้จะเป็นสถานการณ์ก่อนการจากลาที่ไม่อาจควบคุมได้ แต่คยองซอกก็ยังวิ่งไปเก็บแฟงไม้ที่วางไว้ใต้ต้นแคฝรั่งก่อนจะวิ่งตามไปที่ป้ายรถเมล์แต่รถเมล์มาถึงก่อนเขา

ทันทีที่รถเมล์จอด สองขาของเขาก็อ่อนแรงลง สายตามองไปยังด้านหลังของรถเมล์ที่แล่นออกไป คยองซอกหิบบินก้อนหนึ่งขึ้นมาข้างด้วยความหมดหวัง

'ไอ้ย!'

แต่หนีกลับไปโดนขาของยอนฮวาที่หลบอยู่หลังป้ายรถเมล์ พอเธอเดินออกมาพร้อมภูษาที่ถูกหिनกระแทก ใบหน้าของคยองซอกก็เปลี่ยน

เป็นสีแดงขณะวิ่งไปดู พอเห็นเลือดสีแดงไหลอาบหน้าข้างของยอนฮวา คยองซอกก็รู้สึกเหมือนโลกกำลังจะแตกสลาย เขาไม่เพียงแต่ทำให้เธอร้องไห้เท่านั้น แต่ยังทำให้เธอเจ็บขาอีกด้วย คยองซอกถอนหายใจอย่างหนักใจ โทษตัวเองที่ทำให้เรื่องกลับกลายเป็นแบบนี้

'มีอะไรจะพูดไม่ใช่เหรอคะ ฉันจะฟังก่อนแล้วค่อยไปค่ะ'

ยอนฮวาปล่อยชายกระโปรงลงให้ปิดแผลเอาไว้ราวกับจะบอกว่า 'ไม่เป็นไร จากนั้นก็ยึดตัวตรงแล้วจึงไปที่คยองซอก'

'อ้อ วันนี้ผมมีเรื่องที่จะต้องพูดจริงๆ' ดวงตาของคยองซอกสั่นไหว เมื่อเห็นร่องรอยของคราบน้ำตาอย่างชัดเจนบนใบหน้าที่เขาแบ่งเอาไว้ของเธอ

'รีบพูดสิคะ ก่อนที่รถเมล์คันต่อไปจะมา'

'ผมจะต้องเข้ากรม...หน่วยนาวิกโยธินนะ'

สีหน้าของยอนฮวาเศร้าหมองลงไปครู่หนึ่ง ราวกับมีเครื่องหมายคำถามขนาดใหญ่ลอยอยู่เหนือหัวของเธอ มันช่างฟังดูเหลวไหล เธอจึงทั้งอึ้งและสับสนจนน้ำตาไหลริน...แล้วทั้งร่างก็ปลั่งอันแรง ยอนฮวาพยายามทำความเข้าใจคำพูดของคยองซอกโดยลืมนึกถึงเรื่องยาชาตรงเท้าบนหน้าอกไปเสียสนิท แต่ยิ่งพยายามทำความเข้าใจ เธอก็ยิ่งเวียนหัวและคลื่นไส้

'เข้ากรมเมื่อไรคะ'

'พรุ่งนี้เช้า'

'ไปเร็วขนาดนี้...'

คำตอบของคยองซอกทำให้เธอพูดอะไรไม่ออกราวกับหัวใจกำลังแตกสลาย ยอนฮวาพยายามนับเวลาที่ได้อยู่ด้วยกันจนถึงวันเข้ากรม แต่เมื่อเวลาช่วงนั้นหายไป น้ำตาเธอก็ไหลรินไม่หยุดเหมือนไอศกรีมหวานเย็นที่ละลาย คยองซอกซ่อนปลายนิ้วที่สั่นเทาเอาไว้แล้วพยายาม

ก้าวไปยืนอยู่ข้างหน้าหญิงสาวอย่างสดใสก่อนจะยกแมงไม่ให้เธอดู

'ดูนี่สิ ยอนฮวา แมงไม้นี้จะกลายเป็นร้านชำที่ใหญ่ที่สุดในละแวกนี้
คุณคิดเลขเก่ง ฉะนั้นคุณต้องสัมผัสลูกคิโดอยู่ข้างๆ ผมไปตลอดชีวิต'

'ได้ยินว่าไปเป็นทหารก็อาจตายได้! ไม่รู้ว่าคุณจะรอดหรือจะตาย...'

'พูดอะไรแบบนั้น! คิมคยองชอกไม่ตายโดยทิ้งอิมยอนฮวาไว้
ข้างหลังหรอกนะ! ผมตายไม่ได้'

'ฉันไม่ต้องการอะไรเลย คุณอย่าไปเล่นนะคะ'

ยอนฮวาเช็ดน้ำตาที่รินไหลลงบนปนถอนหายใจ คยองชอกเอง
ก็เช็ดน้ำตาตัวเองอย่างลวกๆ ก่อนจะคว้าไหล่ของเธอไว้แน่น

'ตอบมาสิว่าจะรอ!'

'แล้วถ้าคุณไม่กลับมาล่ะคะ'

'จ้ะ! จ้ะ! ผมก็จะปล่อยข่าว! ว่าคิมคยองชอกประทับตราไว้ที่หน้าอก
ของอิมยอนฮวาแล้ว'

คยองชอกเอามือป้องปากแล้วพูดไม่หยุดว่า 'ผมสัมผัสหน้าอก
อิมยอนฮวาแล้วครับ!' ยอนฮวาหยุดเขาไม่ได้จึงหลุดตัวลงไปในนั่งราวกับ
ไม่รู้จะทำอย่างไรดี 'ตอบสิว่าจะรอ สัญญาสิว่าจะแต่งงานกับผม'

เสียงกระซิบนั้นทำให้อยอนฮวาหยุดร้องไห้ แล้วหยิบผ้าเช็ดหน้า
ที่บรรจุพับอย่างสวยงามออกมาปิดปากอยู่ลึกพัก

'คุณอาเคยบอกว่าแค่มีผ้าเช็ดหน้าที่ประทับรอยจูบของผู้หญิง ก็จะมี
หลบกระสุนได้ค่ะ'

คยองชอกกลืนน้ำลายก่อนรับผ้าเช็ดหน้าของยอนฮวามาถือไว้
ราวกับสมบัติล้ำค่า ดวงอาทิตย์ที่เคยเดือดพล่านราวกับพวยยามจะละลาย
ทุกสิ่งบนโลกกลับเย็นลงกลายเป็นเพียงแท่งถ่านสีส้ม คนขับรถเมล์
คันสุดท้ายของสายนี้ตะโกนถามว่า 'ไม่ขึ้นหรือครับ' ก่อนจะขับรถ
จากไปจนฝุ่นตลบ

คยองชอกกับยอนฮวาเดินแล้วเดินอีกนับครั้งไม่ถ้วนระหว่าง
 ป้ายรถเมล์กับต้นแคฝรั่งจนกระทั่งได้เผชิญกับแสงแดดอันร้อนแรงอีกครั้ง
 พวกเขาตั้งใจจะจดจำกันและกันเอาไว้ และเมื่อถึงเวลาจากลา พวกเขา
 ก็บังเอิญไปหยุดยืนใต้เงามืดที่หน้าต้นแคฝรั่งพอดี คยองฮวาทำนิ
 คยองชอกว่าเขาปรับก้าวเดินของเธออย่างเจ้าเล่ห์ ส่วนคยองชอกก็บอกว่า
 ทุกครั้งที่หยุดยืนใต้เงามืดหน้าต้นไม้นี้เป็นเธอเองไม่ใช่หรือที่หลับตา
 แล้วยื่นริมฝีปากออกมาเหมือนนกบ ว่าทั้งสองต่างก็ตื่นต้นเพราะที่นั่น
 เป็นจูบแรกของพวกตน

ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ต้องขอบคุณผ้าเช็ดหน้าประทับรอยจูบของ
 ยอนฮวา เพราะมันทำให้คยองชอกมีชีวิตรอดมาได้จากเวียตนาม เธอ
 รอคอยเขาอย่างอดทนเป็นเวลานานเหมือนกับต้นแคฝรั่ง คยองชอก
 ผู้มีนิสัยใจร้อนได้ขอเธอแต่งงานอีกครั้งใต้ต้นแคฝรั่งในวันหยุด
 ครั้งสุดท้ายของเขา และยอนฮวาก็ตัดสินใจใช้ชีวิตที่เหลือของเธอกับเขา
 โดยรับแหวนปลอมกระสุนที่เขาทำขึ้นมาโดยคิดถึงเพียงแค่เธอแม่ใน
 ขณะที่เสี่ยงชีวิตอยู่บนสนามรบเอาไว้

จากนั้นทั้งสองก็กลายเป็นคู่สามีภรรยากันในฤดูร้อนปีถัดมาตาม
 ความปรารถนาของคยองชอก และเปิดร้านข้าวเล็กๆ ในหมู่บ้าน

8 สิงหาคม 2023

บกกิลซูเปอร์มาร์เก็ต

"ทำไมกล่องปลาถึงยังอยู่ข้างนอก! ด็อกแบ ทำไมห่อแบบนี้ล่ะ จงกชูยัง มาสายกันนะ! เหลือเวลาเปิดร้านอีกแค่สามสิบนาที ยังกี่ชอก แม่แต่นายก็สติหลุดงั้นเหรอ!"

มินจองกำลังสั่งโน่นสั่งนี่อยู่บนกล่องเปียร์ที่พลิกคว่ำ เธอเตรียมเปิดร้านอย่างรีบเร่งด้วยเสียงตะโกนและการเร่งเร้า ทว่าแม้เธอจะบ่นอยู่ทุกวัน แต่สภาพที่ได้เห็นก็ทำให้เธออดไม่ได้ที่จะบ่นตั้งแต่เช้า

"คิมซังนัม! นั่งทำอะไรอยู่ตรงนั้น!"

พอเห็นน้องเล็กผู้ชอบยกไหล่กำลังเปิดสมาร์ตโฟนอ่านเว็บดูในสภาพที่เหมือนกำลังอุ้งงาน มินจองก็เขกหัวเขาอย่างไร้ความปราณี ปกติแล้วหากโดนเช่นนี้ซังนัมก็คงจะคอดกแล้วเชื้อฟุ้งแต่โดยดี แต่วันนี้ไม่รู้เขาकिनอะไรผิดสำแดงมา ถึงได้แย่งเครื่องขยายเสียงไปจากมือมินจอง แล้วแสดงท่าทีต่อต้านออกมา

"นี่นายคิดจะแข็งข้อกับฉันเหรอ"

"ทำไมหัวหน้าต้องเป็นแบบนี้ทุกเช้าด้วยครับ!"

"ก็ถ้าพวกนายทำให้มันดี ๆ ฉันจะโมโหไหมล่ะ"

มินจองรู้สึกเสียใจกับการแข็งข้อของพนักงานน้องเล็กผู้ว่านอนสอนง่าย และข้อเสียที่เพิ่งเข้ามาทำงานไม่ถึงหนึ่งปี

"ไม่ใช่อย่างนั้นครับ! ตอนนี้มีคนแค่สองคนในร้านซึ่งก็คือหัวหน้ากับผม! แต่ทำไมหัวหน้าถึงเอาแต่พูดชื่อคนที่ไม่ได้อยู่ตรงนี่ละครับ! น่าขุ่นลุกซะมิด..."

คำพูดของซังนัมทำให้มินจองมึนงงราวกับว่าถูกตีเข้าที่หัวอย่างแรง ไซ่ น้องเล็กพูดถูก เพราะการปรับโครงสร้างอันโหดร้ายเมื่อสัปดาห์ที่แล้วทำให้ตอนนี้เหลือพนักงานแค่สองคน นั่นก็คือซังนัมและมินจอง เธอรู้สึกแปลกตากับสถานที่ที่ไม่มีกีซอก ด็อกแบ จงกุก และซุยงที่ทำงานด้วยกันมาเกือบสิบปี การเหลืออยู่ตัวคนเดียวในร้านที่เคยใช้เวลาร่วมกันไม่ต่างจากการนั่งอยู่ในห้องเรียนที่ว่างเปล่าหลังพิธีจบการศึกษา ดังนั้นเวลาเตรียมเปิดร้านเธอจึงอยากเรียกชื่อพวกเขาเหมือนเมื่อก่อน ไซ่แล้วเธอต้องปรับตัวให้ได้เหมือนที่ซังนัมบอก

สถานที่แห่งนี้เริ่มต้นมาจากร้านข้าวบกกิลในปี 1977 ความพยายามของเจ้าของสองสามีภรรยาที่ใส่ใจทั้งเรื่องเล็กเรื่องใหญ่ของหมู่บ้านถูกนำไปพูดปากต่อปาก ทั้งสองคนทำมากกว่าการขายของ นั่นคือขายแต่สินค้าคุณภาพดีในราคาแสนถูกและสิ่งสมควรมานำเชื่อถือจากนิสัยที่สะอาดและพิถีพิถันจนสามารถซื้อใจคนในหมู่บ้านได้อยู่หมัด

บรรดาลูกค้าต่างก็ประทับใจในความทุ่มเทเอาใจใส่ของทั้งคู่จึงกลายมาเป็นลูกค้าผู้ภักดี พวกเขาอุดหนุนตลอดไม่ว่าจะอยู่ห่างไกลหรือรีบเร่งแค่ไหน และถึงแม้ว่าร้านข้าวจะกลายเป็นร้านค้าสองชั้นไปแล้วแต่ความตั้งใจของสองสามีภรณาก็ยังคงเหมือนเดิม นั่นคือให้ไปเท่าที่รับมาและเติบโตเท่าที่ให้ไป จนกระทั่งตอนนี้สามารถปรับปรุงร้านจนกลายมาเป็นซูเปอร์มาร์เก็ตราคาขายอ่อมเยาที่ใหญ่ที่สุดในละแวกนี้ด้วยขนาดสองร้อยพยอง* และมีพื้นที่เปิดโล่งสำหรับจอดรถได้ ทว่าความสุขก็ต้องจบลงเพียงเท่านี้ เมื่อมีการสร้างซูเปอร์มาร์เก็ตขนาดใหญ่

* พยอง คือหน่วยวัดพื้นที่ของเกาหลี ขนาด 1 พยองเท่ากับประมาณ 3.3058 ตารางเมตร

ที่ฝั่งตรงข้าม คนในหมู่บ้านต่างก็พากันตื่นเต้นจนบกกิลชูเปอร์มาร์เก็ตต้องปิดพนักงานออกเป็นจำนวนมาก

เก้าโมงเช้า

ทันทีที่ประตูเหล็กม้วนถูกเปิดขึ้น บกกิลชูเปอร์มาร์เก็ตก็เปิดทำการ รถเอสยูวีคันหรูขับเข้ามาโดยไม่ชะลอความเร็วจนฝุ่นตลบ เมื่อรถจอดขวางทางเข้า ชายวัยกลางคนก็ค่อยๆ ลงมาจากที่นั่งฝั่งคนขับ เขาสวมกางเกงรัดรูปขนอึดอัด ผมดัดลอนอ่อนๆ และประคองเครื่องประดับสีทองเอาไว้บนทุกข้อของร่างกาย ชายที่เดินเข้ามาคนนี้คือคิมบกกิล เจ้าแห่งบกกิลชูเปอร์มาร์เก็ต

"อ้าว! น้องเล็ก ไม่ทักทายกันหน่อยหรอ"

"ครับ ไม่ทักทาย"

ท่าทีของซังนัมที่มีต่อบกกิลผู้สวมเสื้อสีสันสดใส นั้นบ่งบอกถึงสถานะของบกกิลได้ดี

"หน้อย! ใส่อะไรสวย ร้อนจริงๆ! เปิดแอร์แรงๆ หน่อยซิ!"

"คุณหมุมิที่เหมาะสมคือยี่สิบเจ็ดองศาครับ! เจ้าแกใหญ่เป็นคนบอกมา"

ทันทีที่ซังนัมได้ตอบอย่างเฉียบขาด บกกิลก็หายใจหอบพร้อมยื่นพุงออกมา "เจ้าแกใหญ่บอกแบบนั้น แต่ตอนนี้ฉันเป็นเจ้าแกของที่นี่! คุณหมุมิที่เหมาะสมคือสิบแปดองศา! ปรับเป็นสิบแปดองศาเดี๋ยวนี้! สิบแปดองศา เวย์!"

"ช่วยจอดรถให้มันดีๆ หน่อยเถอะครับ ขวางทางเข้าแบบนี้ลูกค้าจะเข้ามาได้อย่างไร"

"ลูกค้าหรอ ลูกค้าอยู่ที่ไหน ลูกค้าไปไอชูเปอร์มาร์เก็ตฝั่งตรงข้ามหมดแล้ว"

ซังนัมอยากได้ตอบคำพูดพล่ามของบักกิล แต่ก็ต้องปิดปากสนิท เพราะบักกิลพูดไม่ผิด เมื่อวานนี้มีลูกค้าไม่ถึงยี่สิบคน เหล่าเขาประจำที่เคยแวะมารวกับเป็นส่วนหนึ่งของกิจวัตรประจำวันก็เดินผ่านไป พร้อมนำถุงที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมของ 'ไอซูเปอร์มาร์เก็ต' มาปิดใบหน้าไว้ราวกับเขินอายต่อการทรมาน ขณะที่ซังนัมกำลังลดอุณหภูมิเครื่องปรับอากาศด้วยสีหน้าไม่พอใจ บักกิลก็เดินไปที่มุมผลไม้แล้วหยิบแอปเปิ้ลที่ถูกวางเรียงเอาไว้เป็นอย่างดีขึ้นมากัดกรั้ว

"เฮ้ย! ถ้าจะกินก็ต้องจ่ายเงินก่อนแล้วค่อยกินสิครับ"

"อะไร เฮ้ยยังงั้นหรอ! ใต้เค้กวรมาเจอกันหน่อยไหม..."

เมื่อถูกซังนัมตำหนิเช่นนั้น บักกิลก็กำหมัดอย่างอดรนทนไม่ไหว แต่ไม่นานเขาก็สงบลงเมื่อนึกถึงสิ่งที่มันจ้องเคยพูดไว้ว่าซังนัมเป็นนักเทควันโดระดับเจ็ด แต่เมื่อเห็นข้อความ 'วันนี้สารีลดครึ่งราคา' บนป้ายในมือของซังนัม บักกิลก็ระเบิดหัวเราะออกมา

"โล้โง่! สารีต้อง ล ดิง ไร้ย! ไม่ใช่ ร เรือ โง่จริงๆ"

"อ๊ะ จริงด้วยครับ! ขนาดเค้าแกไม่ค่อรู้อะไรเลยนะเนี่ย"

"อะไร ฉันไม่รู้อะไร?"

"ช่างเถอะครับ จ่ายมาหนึ่งพันวอนด้วย แอปเปิ้ลลูกละหนึ่งพันวอนครับ"

"ไม่จ่าย!"

"ถ้าไม่จ่ายก็กลับบ้านไปเลยครับ"

การโต้เถียงกันแบบเด็กๆ เกือบจบลงด้วยการลงไม้ลงมือ เมื่อซังนัมคว้าแบงก์พันวอนที่บักกิลล้วงออกมาจากกระเป๋า บักกิลก็นึกอยากต่ออีกฝ่ายเข้าสักหมัด แต่เขารู้ดีว่าหมัดและหัวใจของตัวเองอยู่ในระดับเดียวกับเด็กแรกเกิดจึงเอาชนะด้วยท่าที่ประมาธว่า 'ฝากไว้ก่อนเถอะ!' ทว่าความโง่เขลาของซังนัมไม่ได้เกิดขึ้นแค่วันสองวันเท่านั้น ตอนแรก

บกกิลตั้งใจจะปล่อยผ่าน แต่การเขียน 'สาลี' เป็น 'สารี' นั้นเป็นเรื่องที่ยอมรับไม่ได้ เขาจึงแบมือออกแล้วลองเขียนบนฝ่ามือของตัวเอง ตอนนั้นเองมินจงก็ออกมาจากห้องแซ่แข็งพอดี เมื่อเห็นบกกิลกำลังยืนพุงห้อยพร้อมเขียนอะไรบนฝ่ามือตัวเองอยู่ เธอก็ยิ้มกว้างเพราะคิดว่าภาพนั้นช่างน่ารักเหลือเกิน

"ถ้าแกมาแล้วเธอคะ"

"อ้อ หัวหน้าคิม สาลีต้องเป็น ล ลิง ไช้ไหม"

พอเห็นมินจง บกกิลก็มีท่าที่อ่อนโยนลงและดูเป็นมิตรขึ้นต่างไปจากตอนพูดคุยกับซังนัมโดยสิ้นเชิง

"ก็ต้อง ล ลิง ลีคะ ซังนัมเขียนผิดสินะ"

"ไช้ไหมล่ะ แล้วเห็นสีหน้าของหมอนั้นไหม ดูมั่นใจมากจนผมคิดว่าตัวเองผิดเสียอีก"

"แต่ซังนัมก็ไม่ได้ผิดเสียทีเดียวนะคะ การเขียนกลับด้านหรือตั้งใจเขียนผิดก็เป็นหนึ่งในวิธีที่ใช้ดึงดูดความสนใจของลูกค้าได้ค่ะ ช่วงนี้เคยได้ยินคำว่าแอ็กโกร* ไหมคะ แอ็กโกร..."

เมื่อมินจงกะพริบตาที่กลมโตและบ้องแบ้วเหมือนในการ์ตูนตาวาน พร้อมอธิบายต่ออย่างกระตือรือร้น สีหน้าของบกกิลก็พลันบูดบึ้ง เขาก็ดริมฝีปากตัวเองราวกับว่าสาลีจะเป็น ล ลิง หรือ ร เรื่องก็ไม่ใช่ว่าเรื่องสำคัญอีกต่อไป

"จู่ๆ ทำอะไรคะนั่น ทำไมทำปากอย่างนั้นล่ะ ดูสกปรกจัง"

มินจงทำท่าขมลูกแล้วเดินหนีไป บกกิลจึงเดินตามเธอไปอย่างรวดเร็ว "มินจง เรียกหิมะที่ตกเป็นครั้งแรกของปีว่าอะไร"

"ไม่รู้สิคะ ทำไมอยู่ๆ ถึงพูดเรื่องหิมะล่ะคะ"

* แอ็กโกร (Aggro) เป็นคำสแลงในภาษาอังกฤษ เป็นคำที่มีความหมายถึงการทำให้รุนแรงขึ้นหรือดูก้าวร้าวขึ้น ซึ่งเป็นการทำเพื่อดึงดูดความสนใจจากผู้อื่น

"ตอบมาก่อนสิ"

"เข้าซี้จั่ง...หิมะที่ตกเป็นครั้งแรกของปีก็เรียกว่าซอนนุน* ลีคะ"

"ใช่แล้ว วันนี้ผมตกหลุมรักคุณตั้งแต่นั้น คุณมินจองคือซอนนุนของผม"

บักกิลไม่อาจควบคุมความรักอันเร้าร้อนในช่วงวัยกลางคนได้ จึงยังกระสุนแห่งรักใส่มินจองที่กำลังขมวดคิ้วอย่างอึ้งๆ ทั้งสองคนกลายมาเป็นคู่รักลับๆ ในที่ทำงานที่เพิ่งตกลงคบหากัน

เพราะมินจองมีนิสัยตรงๆ รวากับผมหางม้า ทั้งยังมีใบหน้าน่ารักเต็มไปด้วยกระ เขาจึงชอบเธอตั้งแต่แรกเห็น

พนักงานทุกคนที่ถูกเขาไล่ออก รวมไปถึงน้องเล็กอย่างซังนัม ต่างก็ทำตัวเย็นชาและปฏิบัติต่อเขาราวกับว่าไม่ใช่เจ้าแก ทุกคนเกลียดบักกิลผู้มีความสนใจในการดูแลบริหารร้านน้อยยิ่งกว่าพนักงานเสียอีก เหล่าพนักงานจึงพูดจาหยาบกระด้างและเหน็บแนมบักกิลแม้กระทั่งกับเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ตั้งแต่บักกิลเข้ามาบริหารร้าน บทสนทนาที่เกี่ยวกับตัวเขาก็ไม่เคยจบสิ้นไม่ว่าเขาจะไปไหนก็ตาม มีเพียงมินจองเท่านั้นที่ปฏิบัติต่อบักกิลอย่างอบอุ่น แม้บางครั้งเธอจะไม่ชอบที่บักกิลทำตัวไม่รู้จักรัด แต่เธอก็ส่งสารใจคอยให้ความช่วยเหลือราวกับเป็นเรื่องของตัวเอง ตั้งแต่นานพื้นฐานอย่างวิธีการอ่านบัญชีสินค้าขายส่ง วิธีทำความเข้าใจสินค้าในโกดัง ไปจนถึงการจัดการตัวเองเพื่อไม่ให้ถูกพนักงานเมิน ในฐานะผู้มีประสบการณ์ที่ทำงานในร้านมาสิบปีหลังเรียนจบมัธยมปลายจนได้รับความไว้วางใจอย่างเหลือล้นจากเจ้าแกใหญ่ที่ในปัจจุบันได้กลายเป็น 'อดีตเจ้าแก' ไปแล้ว

มินจองคอยปกป้องบักกิลและคอยหยุดการพูดจากระแนะกระเหนเขาต่อหน้าจากเหล่าพนักงาน แต่การนินทาลับหลังก็ยังคง

* ซอนนุน มีสองความหมายด้วยกัน ความหมายแรกคือหิมะแรกในรอบปี ความหมายที่สองคือแรกพบหรือแรกเห็น

ดำเนินต่อไป สำหรับบกกิลแล้ว มินจงจะเป็นพนักงานคนเดียวที่ปฏิบัติต่อเขาอย่างอ่อนโยนและเป็นคนที่เรียกเขาว่าเจ้าแกจากใจจริง ความรู้สึกชอบคุณเช่นนั้นทำให้บกกิลคอยมองมินจงอยู่เสมอ จนทั้งสองใกล้ชิดกันมากขึ้นทุกวัน บางทีอาจเป็นเพราะตัวเองไม่มีทั้งความมุ่งมั่นและความชัดเจน บกกิลจึงใจเต้นแรงเมื่อเห็นมินจงที่เปี่ยมไปด้วยเสน่ห์เวลาสั่งงานในร้าน เขารู้สึกว่าตัวเองจะมีความสุขกับผู้หญิงแบบนี้ไม่ว่าจะทำอะไรร่วมกันก็ตาม

ทันทีที่ซังนัมถือสมุดบัญชีแล้วมุ่งหน้าไปยังโกดังด้านนอก บกกิลก็มองไปรอบๆ ให้แน่ใจว่าอยู่กันลำพังเพียงสองคน จากนั้นก็หุบมอย้มแห่งหน้าออกมาแล้วกลืนรอยยิ้มทะเล้นเอาไว้

"หัวหน้าคิม นี! มาตรงนี้แล้วช่วยผมหน่อย"

"อะไรคะ คุณกำลังทำอะไร"

เมื่อมินจงที่สวมถุงมือเดินเข้ามาหาด้วยท่าทางรำคาญ บกกิลก็เอามอย้มยัดใส่ปากเธอราวกับกำลังรอจังหวะนี้อยู่แล้ว มินจงจึงผลอติแชนเขาที่กำลัง 'เต้นท่าโบกมือสะบัดไหวและสลับเท้าซิกแซ็กแห่งความรัก' อยู่

"เอาของซื้อของขายมาเล่นอีกแล้ว! แล้วก็อย่าเต้นท่าแบบนั้นจะได้ไหมคะ"

"ทำไมละ ฉันเรียนมาจากโรงเรียนสอนบัลเลต์ว่านี่คือปิกที่هندسทำในเวลาขอความรัก"

"ไม่ละ คุณไปเรียนโรงเรียนสอนบัลเลต์มาได้ยังไงก่อน พูดไปเรื่อย!"

"เรื่องนั้นไม่สำคัญหรอก มินจง ตอนนี่ผมตัวสั่นมากเลย ส่งพลังงานมาให้หน่อยสิ"

บกกิลปล่อยลมออกจากแก้มเสียงดังฟูเพื่อผ่อนคลายใบหน้าที่ตั้งเครียดของตัวเอง

"ทำไมคุณถึงตัวสั่นล่ะคะ"

"เพราะวันนี้เป็นวันที่สำคัญที่สุดในชีวิตของคิมบกิลคนนี่ไงล่ะ!"

"วันสำคัญเหวอคะ ไม่ใช่ว่าคุณเอาเงินไปเติมพันทับกับพัคจีซอง*
อีกแล้วนะ"

"โอเค มินจอง ผมไม่ทำแบบนั้นอีกแล้วครับ! แต่ผมจะเติมพันทับ
ชนฮึงมิน**"

"พอเลยคะ"

"ยังไงก็เถอะ วันนี้ชีวิตผมกำลังอยู่บนทางแยกที่ใหญ่ที่สุด มันอาจจะ
เปลี่ยนไปหนึ่งร้อยแปดสิบองศาเลยก็ได้นะ...มินจอง?"

ขณะที่บกิลกำลังพาลาม มินจองก็ปีนบันไดแล้วปิดฝุนบนของ
บะหมี่กึ่งสำเร็จรูปออก

"หัวหน้าคิม ในฐานะที่คุณเป็นมิวส์*** ของผม คุณมีหน้าที่ฟัง
คำพรรณนาของผมอย่างใส่ใจไม่ใช่เหวอ"

"คุณกำลังจะพูดเรื่องขายร้านอีกแล้วไม่ใช่เหวอคะ ขอให้วันนี้
ผ่านไปเสียๆ ไม่ได้เหวอคะ"

"ทั้งที่รู้ดีแต่ก็ยังทำแบบนี้! นี่ไม่ใช่แค่ธุรกิจของผมคนเดียว แต่เป็น
ของคุณกับผมนะ!"

"อย่าทำแบบนี้เลยคะ ช่วยรักษาร้านเถอะนะ ได้โปรด~ หยุดสร้าง
ความเหนื่อยใจให้เค้าแก่ใหญ่ได้แล้วคะ"

"เหนื่อยใจเหวอ ตอนนี้ใครกันแน่ที่กำลังเหนื่อยใจ คุณจะเอาแต่
พูดจาทำร้ายจิตใจผมงั้นเหวอ ฟัดต้องเข้าข้างผมสิ ทำไมถึงต้องเข้าข้าง

* พัคจีซอง อดีตนักฟุตบอลชาวเกาหลีใต้ที่โด่งดังขึ้นมาในฐานะผู้เล่นของทีมแมนเชสเตอร์ยูไนเต็ด และเป็นกัปตันทีมชาติเกาหลีใต้

** ชนฮึงมิน นักฟุตบอลชาวเกาหลีใต้ ปัจจุบันเป็นกัปตันทีมทอตนัมฮอตสเปอร์และเป็นกัปตันทีมชาติเกาหลีใต้

*** มิวส์ (Muses) หรือเทพธิดาแห่งศิลปศาสตร์ คือเทพธิดาผู้สร้างแรงบันดาลใจให้กับกวี มีทั้งหมดด้วยกัน 9 นาง

คนคนนั้นด้วย"

ขณะที่เขาเอาแต่เดินตามพลางบันกระปอดกระแปด มินจงก็วางไม้ฉูพื้นลงรากับทนมไหว่อีกต่อไป

"เอ้าแก...ไม่สิ คุณบกกิล จันกินข้าวกับคุณมาสี่ปี แต่จันกินข้าวกับเอ้าแกใหญ่มาสิบห้าปี สิบห้าปีเชียวนะคะ สำหรับจันแล้วจิตวิญญาณของเอ้าแกใหญ่คือที่นี่คะ ที่นี่!"

บกกิลพับนิ้วโป้งของมินจงที่ยกขึ้นมาก่อนจะเกาหลังคอของตัวเองที่แข็งเกร็ง เอ้าแกใหญ่คืออุปสรรคชิ้นโตที่สุดในชีวิตเขา เป็นสาเหตุของอาการผม่วงจากความเครียด เป็นสาเหตุหลักที่ทำให้มีอาการความดันโลหิตสูง และที่น่าอารมณ์เสียยิ่งไปกว่านั้นก็คือเอ้าแกใหญ่เป็นครอบครัวที่เขาจะต้องดูแลไปตลอดชีวิต

หลังจากธุรกิจที่สองของเขาล้มเหลว บกกิลก็ทำตัวลอยหายไปทั่ว แต่แล้วจู่ๆ ก็ขอเข้ามาบริหารกิจการชูเปอร์มาร์เก็ตที่พ่อของตนดูแลอยู่ ตอนแรกพ่อของเขาก็ไม่ฟังคำขอนั้นเพราะคิดว่าการกระโดดเข้าสู่ธุรกิจชูเปอร์มาร์เก็ตที่เขาไม่เคยสนใจมาก่อนเลยเป็นเรื่องเหลวไหล ทว่าไม่มีพ่อแม่คนไหนเอาชนะลูกได้ สุดท้ายแล้วผู้เป็นพ่อก็มอบร้านที่ดูแลมาทั้งชีวิตให้ตกมาอยู่ในมือของลูกชาย ทำเอาบกกิลถึงกับหลังน้ำตาที่ได้สืบทอดกิจการต่อ แต่ทุกอย่างกลับขลุกขลักตั้งแต่เริ่มต้นแตกต่างไปจากความตั้งใจของเขาโดยสิ้นเชิง

ในวันนัดพบปะกับพนักงานครึ่งแรกบกกิลได้รับเสียงปรบมือดังกึกก้องและได้รับคำพูดให้กำลังใจว่าแม้ธุรกิจชูเปอร์มาร์เก็ตจะไม่ใช่ง่าย แต่เขาจะเติบโตขึ้นเรื่อยๆ ยิ่งไปกว่าพ่อกับเขาอย่างแน่นอน ทว่าไม่ถึงหนึ่งชั่วโมงต่อมาบกกิลก็ก่อสงครามขว้างกะหล่ำปลีกับเหล่าป๊าๆ ที่มาซื้อของ

วันหนึ่งขณะที่เขาพยายามเรียนรู้วิธีขับรถยกก็กลับทำคันเก็บของ

พังครืนลงมาจนสินค้ามูลค่าหลายล้านวอนพังเสียหาย บกกิลคำนวณบัญชีผิดพลาดจึงพยายามกล่าวหาพนักงานคนหนึ่งว่าย้ายออกเงิน แต่สุดท้ายถูกเถ้าแก่ใหญ่จับได้และโดนตำหนิจนน้ำหูน้ำตาไหล บกกิลใช้เวลาเพียงหนึ่งปีในการก้าวไปไกลกว่าการถูกเกลียดและพัฒนาตัวเองจนกลายเป็นนายร้อยผู้ยิ่งใหญ่ ในสถานการณ์เช่นนั้นไม่มีอะไรที่บกกิลทำได้เลย เขาจึงถอดใจจากการบริหารร้านแล้วเลือกทำสิ่งที่น่ารังเกียจตั้งแต่ปีที่สองเป็นต้นไป

บกกิลดูดีใจมากกว่าใครๆ เมื่อได้ยินว่าจะมีซูเปอร์มาร์เก็ตขนาดใหญ่มาเปิดที่ฝั่งตรงข้าม ไม่มีใครรู้ว่าเขามีแผนการอะไร แต่เมื่อซูเปอร์มาร์เก็ตขนาดใหญ่เปิดทำการเขาก็เริ่มพูดจาประมาณว่า 'ตอนนี้บกกิลซูเปอร์มาร์เก็ตเจ๋งแล้ว' บกกิลไม่มีที่ท่าสนใจจะบริหาร คิดแต่จะรื้อร้านแล้วเริ่มต้นธุรกิจใหม่ มินจองที่พัฒนาความสัมพันธ์กับเขาไปไกลก็พยายามจะเปลี่ยนใจและคัดค้านแผนการของเขา แต่บกกิลกลับใช้มาตรการเล่ห์จางเมื่อสัปดาห์ที่แล้วโดยอ้างเหตุผลว่าธุรกิจขาดทุนเรื้อรัง

"บกกิลซูเปอร์มาร์เก็ตนะ ถ้านับเป็นมนุษย์ก็มีอายุมากกว่าร้อยปีแล้ว! ย่อมสิ้นไปตามอายุขัย!"

คำว่าสิ้นไปตามอายุขัยทำให้มินจองที่ฟังอยู่เงียบๆ พลันหงุดหงิดและชักสีหน้าขึ้นมาทันที

"คุณบกกิล ตอนเลิกจ้างพนักงานพวกนั้นคุณพูดว่าให้รอสักพัก ถ้ากิจการดีขึ้นก็จะจ้างกลับมาทำงานใหม่ แต่ตอนนี้กลับพูดว่าสิ้นไปตามอายุขัยอย่างนั้นหรือคะ"

"ใช่ สิ้นไปตามอายุขัย! สำหรับพวกพนักงานที่ออกไปแล้วหลังจากผมรื้อร้านนี้ทิ้งแล้วสร้างร้านใหม่ขึ้นมา เราก็ค่อยเรียกพวกเขากลับมาทำงานได้นี่นา"

"หน้าไม่อาย ถ้าเถ้าแก่ใหญ่มาได้ยิน ท่านคงจะพูดว่าแกมัน

ແກ່ກະໂລກກະລາ!"

"ຮູ້! ວັນນີ້ຈະເປັນວັນສຸດທ້າຍທີ່ຝມຈະຮວດຮວງວັງເຄົ້າແກ່ໃຫຍ່! ວາດມັງກຣ ແຕ້ມນິຍົມຕາ*! ໄສ່ຕຣາປະຮັບບຸກຄລໄວ້ທີ່ດວງຕາຂອງມັງກຣ! ແລ້ວມັງກຣກໍຈະ ທະຍານຂຶ້ນສູ່ຟ້າ!"

"ຈູກເຈີນ! ແຍ່ແລ້ວໆ! ເຄົ້າແກ່ໃຫຍ່!"

ພອໄດ້ຮັບສັນຍາຊາດເດືອນຈາກຮັງນັ້ນທີ່ຮ້ອງຕະໂນອອກມາຈາກ ຕຣງໂກດັງ ບກຶກິລແລະມິນຈອງກີຣິບວິງໄປທີ່ທາງເຂົ້າຢ່າງຮ້ອນຣນ ພວກເຂົາ ເຂົ້າແຄວເຢິງເນ້ນກະດານຢ່າງເປັນຣະເບື້ຍບຣາວກັບທຸກ ໃຜເຂົ້າກໍເຫັນ ຄຸ່ມຂອງສອກເດີນມາແຕ່ໂຄລຟຣ໌ມເສິງກະແອມທີ່ເປັນເອກລັກຮັກ ທັງສາມ ຍືດເລັ່ງໃຫ້ຕຣງຍິ່ງຂຶ້ນແລະໄມ່ຍັບແມ້ແຕ່ນ້ອຍ

"ທັງໝົດຕຣງ! ທຳກະວາດຣາ! ໂປຣດເມຕຕາ!"

ແມ້ຈະເປັນຮາຍຝມຂາວທີ່ມີອາຍຸເຈັດສິບປີ ແຕ່ຄຸ່ມຂອງກໍຍັງມີເລັ່ງ ທີ່ແຂ້ງແຮງ ດ້ວຍກັນ ດວງຕາເປັນປະກາຍແລະສວມໄສ່ເສື້ອກັກນາວິກິຍຣິນ ສີ່ແດງ ຮາຍຮຣາປ່ອຍອອກທີ່ເມື່ອນທັງສິງໂຕແລະຍມທູດອອກມາກ່ອນຈະຕະ ຣດຂອງບກຶກິລເມື່ອນໄລ່ສູ່ນັ້ນ

"ໂອ້ຍ! ປະປຶ້າ ແຕ່ກັນຮຸນນ້ອຍແຕ່ຍັງກັກຮາດສອງລ້ານວອນແລ້ວນະ..."

"ໝາກຮຸນ! ແລ້ວທຳໄມອາກາດເຖິງເຢັນຮາດນີ້! ໝາກຈະຕາຍຢູ່ແລ້ວ! ໄມ່ຮູ້ເຮວໄວ່ວາອຸນຸຸມທີ່ເໝາະສົມຄືຢື່ສິບເຈັດອຸນຸ່!"

ຄວາມນຳເຄຣງຂາມຂອງສິງໂຕທຳໃຫ້ທຸກຄົນສະດັງ ມິນຈອງແລະຮັງນັ້ນ ຫັນໄປຈັອງບກຶກິລເໝິງ

"ປະປຶ້າກິນະ ເຄຣຢືນຕົວເອງໄປແລ້ວກໍພັກຝ່ອນລີ ຈະມາທີ່ຣ້ານທຳໄມ ຄຣັບ"

ບກຶກິລພາຍາມພູດຢ່າງໃຈເຢັນຟລາງລູບໄລ່ຂອງຄຸ່ມຂອງໄປດ້ວຍ

* ວາດມັງກຣແຕ້ມນິຍົມຕາ ເປັນລຳນວນ ໝາຍເຖິງການລຽມມືອ່າສ່ວນລຳຄຸ່ມທີ່ສຸດເພື່ອໃຫ້ສິ່ງທີ່ທຳຢູ່ນັ້ນ ເສຣັຈສິນສົມບູຣນ ເປຣຢືບໄດ້ກັບການວາດມັງກຣທີ່ສິລປິນຈະວາດດວງຕາເປັນສິ່ງສຸດທ້າຍ ແລ້ວຈາກນັ້ນມັງກຣ ໃນຟາພາວຈະກາຍເປັນມັງກຣຈິງໆ ໂບຍິນຂຶ້ນໄປບັນທູງຟ້າ

แต่เมื่อสัมผัสได้ถึงสายตาอันดูตื้นก็ค่อยๆ ลดมือลง

"แอร์! ใบบ้าที่ไหนปรับแอร์เหมือนเล่นไม้กระดานหกแบบนี้! ใคร!"

"ปะป๊า...ลองไปที่อื่นดูบ้างครับว่ามันเย็นสบายขนาดไหน ปะป๊า ก็ทราบดีนี่ครับว่าลูกค้าเดี๋ยวนี้นี้แคร์ร้อนนิดหน่อยก็บ่นกันแล้ว"

"หน้อย! ดูให้อ๋มอ้นี่พูดเข้าสิ อากาศแบบนี้ก็ต้องร้อนจนเหงื่อแตก อยู่แล้ว! ปรับให้เย็นแบบพอดีมันก็ดีอยู่แล้ว ถ้าทนร้อนไม่ได้แล้วปรับแอร์ จนหนาวแทบแข็งตายแบบนี้เดี๋ยวก็น่าป่วยกันหมด แถมยังเป็นมลพิษต่อสิ่งแวดล้อมอีก ประหยัดค่าไฟฟ้าแล้วก็ลดราคาสินค้าซะ! บอกก็ครั้งแล้ว ว่านี่คือบริการที่เป็นประโยชน์ต่อลูกค้ามากกว่า!"

หลังจากส่งสายตาเย็นชาไปให้บักกิลที่ยืนเถียงข้างๆ คุณ คยองซอก ก็เรียกมินจองให้เข้ามาหา "ทำไมถึงมีแค่เธอสองคนล่ะ แล้วทุกคนไปไหนหมด!?"

"ถ้าแกเลิกจ้างไปเมื่อสัปดาห์ที่แล้วครับ!" ซึ่งนั่นถึงอารมณ์เศร้า แล้วบอกคยองซอกถึงสิ่งที่มินจองไม่กล้าบอก

"ไอ้พี่! แกบริหารร้านยังงៃของแก"

"อ้าว ที่ร้านกลายเป็นแบบนี้ไม่ใช่เพราะผมบริหารไม่ดีสักหน่อย!"

"ถ้าถ้าแกห่วยก็ให้ถ้าแกออกไปสิ ทำไมต้องให้พนักงานออกด้วย แกทำอะไรของแก!?"

"ไม่ใช่อย่างนั้นนะครับปะป๊า! ตั้งแต่ไอซูเปอร์มาร์เก็ตมาเปิดตรงหน้าร้านเรา ยอดขายก็ลดลงกว่าครึ่ง! แทบจะจ่ายเงินเดือนให้หัวหน้าคิม กับซังนัมไม่ได้ด้วยซ้ำ..."

บักกิลว่าขวดน้ำที่อยู่บนชั้นชั้นมากระดกดื่มอย่างเดือดดาล ซังนัม เห็นก็รีบแย่งขวดน้ำมาอย่างรวดเร็ว

"อะไรอีก!"

"จ่ายเงินก่อนแล้วค่อยดื่มสิครับ!"

glow

ความสุข ความทรงจำ ณ ร้านข้าวบักกิล

ผู้เขียน

อีมินฮยอก

ผู้แปล

พัชรรางส์

ออกแบบปก

NAYE / instagram.com/_naye_cho / dpsk_007@naver.com

ออกแบบฟอนต์

KYM

จำนวน 200 หน้า

ราคา 280 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-8329-70-2

복길잡화점

Bok Gil General Store

Copyright © 2023 by 이민혁 (Lee Min hyuk)

Originally published by KKumsodami

Korean edition is published by arrangement with KKumsodami
through BC Agency, Seoul

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ glow

(ในเครือบริษัท Mind & Thought จำกัด)

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์

แขวงบางขุนศรี เขตบางกอกน้อย

กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4899

glow@dotbooks.co

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรพักตรพิมาน

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย

จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

ขอต้อนรับสู่ร้านชำบกิล... ร้านที่สร้างขึ้นมาจากน้ำพักน้ำแรง
ของ 'ติมคยองซอก' และ 'อิมยอนฮวา' สองสามีภรรยา

ในวันนี้กิจการขยับขยายกลายเป็น 'บกิลซูเปอร์มาร์เก็ต' อย่างน่าภาคภูมิใจ
แต่แล้ววูๆ ก็เกิดเรื่องไม่คาดฝัน เมื่อ 'ติมบกิล' ลูกชายผู้ไม่เอาไหนของพวกเขา
ตั้งใจว่าจะขายร้านแห่งนี้ทิ้ง! อีกทั้งภรรยาของเขายังเริ่มมีอาการป่วยทางสมอง
ทำให้ความทรงจำของเธอย้อนกลับไปสู่วัยเยาว์

สองพ่อลูกและพนักงานของบกิลซูเปอร์มาร์เก็ต
จึงตัดสินใจร่วมมือทำการกิจเปิด 'ร้านชำบกิล' ขึ้นมาอีกครั้ง
โดยหวังให้กลืนอายุและบรรยากาศเก่าๆ
ช่วยเยียวยาอาการสูญเสียความทรงจำ

เรื่องราวอบอุ่นหัวใจของผู้คนในร้านชำบกิลแห่งนี้
จะทำให้คุณเข้าใจความหมายของคำว่า 'ครอบครัว' มากยิ่งขึ้น

หมวดวรรณกรรมแปล
ISBN 978-616-8329-70-2

9 786168 329702

ราคา 280 บาท